

A watercolor illustration of various birds in flight, rendered in shades of yellow, orange, and green. The birds are layered and overlapping, creating a sense of movement and depth. The background is a soft, light yellow-green wash.

**zpívá,
zpívá,
každý
pták**

EVIE WYLD

Evie Wyld

ZPÍVÁ, ZPÍVÁ
KAŽDÝ PTÁK

Copyright © Evie Wyld 2013

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Marek Čtrnáct, 2017

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-305-9 (pdf)

Evie Wyld

ZPÍVÁ, ZPÍVÁ
KAŽDÝ PTÁK

1

Další ovce, zohavená a vykrváčená; její vnitřnosti ještě nezatvrdly a výpary z ní stoupaly jako z pudinku vařeného v páře. Vrány s lesklými zobáky si tu vykračovaly a chraptěly, a když jsem mávla klackem, odletěly na stromy a dívaly se, roztahovaly křídla, zpívaly, jestli se to tak dá nazvat. Vrazila jsem Psovi do obličejové boty, aby si nemohl vzít proužek ovce jako suvenýr, a on se držel blízko mě, když jsem tu mršinu vyvážela z pole a dolů do boudy na stříhání.

Toho rána jsem byla vzhůru ještě před rozedněním a byla jsem tam, mluvila jsem sama se sebou, vykládala psovi o věcech, které je třeba udělat, zatímco kosi v hlohu začínali zpívat. Byla jsem jako šílená ženština, co poslouchá svůj vlastní hlas; vítr mi ho tlačil zpátky do krku a hučel přes moji otevřenou pusku jako každé ráno od chvíle, co jsem se přestěhovala na ostrov. V hájku šustily stromy a za mnou bečely ovce, stejné stromy, stejný vítr a ovce.

To už byly dvě mrtvé ovce v jednom měsíci. Začalo pršet a náhlý poryv větru mi mrsknul za krk ovčí trus, až to zabolalo. Přitáhla jsem si límec a zakryla si oči rukou.

Krí-kra, zima, krí-kra, zima.

„Čemu se smějete?“ vykřikla jsem na vrány a hodila po nich kamenem. Utřela jsem si oči hřbetem ruky a ztěžka se nadechla a vydechla, abych se zbavila toho pachu krve. Vrány mlčely. Když jsem se otočila, abych se podívala, pět z nich sedělo v řadě na té samé větvi; prohlížely si mě, ale nemluvily. Vítr mi foukal vlasy do očí.

Farmářský obchod v Marlingu měl u paty své brány pokroucenou a vybledlou ceduli, která hlásala MORČÁTKA ZDARMA. Po morčátcích zdarma tam nikdy nebyla ani stopa a já už jsem byla dávno za momentem, kdy bych se na to mohla zeptat. Byla tam majitelova bledá dcera, která luštila křížovku. Zvedla ke mně oči, a potom je znovu sklopila, jako by se styděla.

„Ahoj,“ řekla jsem.

Začervenala se, ale dala tak trochu najevo, že si mě všimla. Měla tlustou zelenou teplákovou bundu a vlasy svázané do ohonu. Kůže kolem jejích očí byla slabě zarudlá, jak to bývá po noci strávené pláčem nebo pitím.

Normálně tu měli dobré brambory, ale teď byly všechny trochu poddajné, když jsem je vzala do ruky. Položila jsem je zpátky a přešla k rajčatům, ale ani ta nebyla dobrá. Vzhledla jsem k oknu, za kterým stál skleník patřící k farmě, a viděla jsem, že všechna jeho okna jsou rozbitá.

„Hej,“ řekla jsem holce, která se na mě už koukala, když jsem se otočila, a přitom cucala konec tužky. „Co se stalo s vaším skleníkem?“

„Vítr,“ řekla a na okamžik si přendala tužku do koutku úst. „Táta mi řekl, abych řekla, že to rozbil vítr.“

Viděla jsem, že venku bylo rozházené sklo, tam, kde normálně mívali květináče s ošklivými růžovými bramboříky a ceduli s nápisem KLENOT PRO VAŠI ZIMNÍ ZAHRADU. Teď tam byla jen černá zem a sklo.

„Páni,“ řekla jsem.

„Na Silvestra je to vždycky blázelec,“ řekla ta holka starším hlasem, který nás obě překvapil. Zčervenala ještě víc a obrátila pohled zpátky ke křížovce. Ve skleníku seděl s hlavou v dlaních muž, který obchod normálně provozoval.

Donesla jsem k pultu nějaké pomeranče, pórky a citróny. Nic jsem nepotřebovala, tenhle výlet byl spíš o té jízdě než o zásobách. Holka upustila tužku, kterou měla v puse, a začala počítat pomeranče, ale nebyla si jistá a několikrát začala znovu od za-

čátku. Byl z ní cítit alkohol maskovaný přehnaným množstvím parfému. Takže kocovina. Představila jsem si hádku s jejím otcem. Znovu jsem zvedla oči ke skleníku; muž uvnitř pořád seděl s hlavou v dlaních a skleníkem profukoval vítr.

„Je jich tam devět?“ zeptala se, a i když jsem je při skládání do košíku nepočítala, řekla jsem, že ano. Naklepala to do pokladny.

„Musí to být těžké přijít o skleník,“ řekla jsem a všimla jsem si na jejím spánku malé modřiny. Ani nezvedla oči.

„Není to tak zlý. Měla nám dojít objednávka z pevniny, ale přívoz dneska nejezdí.“

„Přívoz nejezdí?“

„Počasí je moc špatný,“ řekla zase tím starým hlasem, který nám byl oběma trapný.

„Tohle jsem ještě nezažila.“

„Stává se to,“ řekla, zatímco dávala moje pomeranče do jedné tašky a zbytek nákupu do druhé. „Postavili ty nový loď moc velký, takže při špatným počasí nejsou bezpečný.“

„Víš, jaká je předpověď?“

Holka se na mě rychle podívala a zase sklopila oči.

„Ne. Čtyři libry dvacet, prosím.“ Pomalu mi odpočítala peníze. Musela to udělat dvakrát, než mi správně vrátila. Přemýšlela jsem, jakou novou věc o mně zaslechla. Byl čas odejít, ale já jsem se nepohnula.

„Takže, co to má být s těmi morčaty zdarma?“

Znovu se začervenala. „Ta jsou pryč. Dali jsme je hadovi mého bráchy. Byla jich spousta.“

„Aha.“

Holka se usmála. „To už bylo dávno.“

„Jasně,“ řekla jsem.

Dala si tužku zpátky do pusy a oči jí slétly zpátky ke křížovce. Jak se ukázalo, jenom vybarvovala bílá políčka.

V nákladáku jsem zjistila, že jsem v obchodě nechala ty pomeranče. Podívala jsem se do zpětného zrcátka na rozmlácený

skleník a uviděla, že chlap uvnitř stojí s rukama v bok a dívá se na mě. Zamkla jsem dveře a odjela bez pomerančů.

Začalo silně pršet a já jsem zesílila topení a nastavila stěrače na plnou rychlost. Projeli jsme kolem místa, kde jsem většinou venčila Psa, a ten seděl na sedadle spolujezdce a upřeně se na mě díval, a pokaždé, když jsem se k němu otočila, zvedl uši, jako bychom spolu mluvili a já se vyhýbala jeho pohledu. „No a co?“ řekla jsem. „Jseš pes.“ A on se otočil a začal se dívat z okýnka.

V polovině cesty domů mě to dostalo a já jsem zajela do vjezdu na prázdné pole. Pes stoicky zíral z okýnka, klidný a nehybný, a já jsem si přitiskla palec na hřbet nosu, abych se pokusila zbavit toho brnění, a nehty druhé ruky jsem svírala kůži na mé hrudi, abych zahnila tu starou tupou bolest, která přicházela se ztrátou ovce, s kapkou krve, která dopadá do otevřeného oka. Brečela jsem, nasucho, se smrkáním a s otevřenou pusou, houpala jsem nákladákem a cítila jsem, jak ve mně něco šmátrá a nemůže se to dostat ven. *Pořádně se vybreč*, to byla rada, jakou by máma dala jednomu z trojčat v naději, že nebude nutné jet do nemocnice. Jako když tehdy Cleve spadl ze stromu a vybrečel se, a potom jsme zjistili, že měl zlomenou ruku. Ale na mém breku nebylo nic dobrého – bránil mi v dýchání, bolelo to. Přestala jsem, když se mi spustila krev z nosu, utřela jsem ji kouskem semiše, co jsem používala, když se někdy na vnitřní straně okýnek utvořil led, a v klidu jsem odjela domů. Na Vojenské silnici poblíž odbočky domů se na autobusové zastávce muckali nějací teenageři. Když mě uviděli jet, jeden z kluků dělal, že si něco dává do pusy, a druhý na něj zezadu naskočil a přirážel, zatímco pantomimicky předváděl házení lasem. Holky se smály a vystrkovaly na mě prostředníček. Když jsem zahrnula za roh, ten kluk s lasem si spustil kalhoty a ukázal mi svoji bílou prdel.

Postavila jsem hrnec s kávou na plotnu větší silou, než jsem potřebovala. „Zasraný děcka,“ řekla jsem Psovi, ale ten ke mně byl otočený zády a neposlouchal mě.

Zabouchla jsem dvířka ledničky a přitiskla k nim hlavu. Byla to pitomost, že jsem se tu tak uvelebila. Lednička souhlasně zabručela. Byla to pitomost, že jsem si myslela, že to všechno nepůjde do háje. Ten pocit, který jsem měla, když jsem poprvé uviděla tu chalupu, zavalitou a bílou jako křídový oblázek na černém úpatí pahorků, ten pocit bezpečí, že poblíž není nikdo, kdo by tam na mě koukal – přišlo mi, jako by od té doby uplynul celý život naprostého idiota. Zašmátrala jsem vedle ledničky; hledala jsem topůrko sekery.

Můj rukáv byl hnědý, jak na něj vyteklo něco z té mrtvé ovce, a já jsem si sundala triko a začala to místo drbat mýdlem v dolní koupelně. Smrděla jsem jako kozel, ale představa, že bych se měla celá mýt, když se mi hluboko v ramenou usadil chlad, mě nelákala, a tak jsem se jenom ošplíchla v podpaží. Svírala a rozvírala jsem ruce, abych se zahřála; pravá ruka mě pobolívala a cvakala, jako se to stávalo za vlhkého počasí, tam, kde kosti nesrostly.

Uhladila jsem si v zrcadle kůži na obličejí. Poslední ofina, co jsem si udělala, byla o palec kratší, než by měla být, a vypadala jsem jako cvok. Zjistila jsem, že mám pod uchem krvavý otisk prstu.

Zapálila jsem si cigaretu, držela jsem ji ve svých rtech a sevřela jsem před sebou ruce, abych napjala paže, když jsem se nadechla, abych si zkontrolovala svalový tonus, a pořád tam byl, i když už jsem pár měsíců nestříhala. *Silná dáma*. Dívala jsem se, jak se kouř klikatí jako had z mé pusy a mizí v chladném vzduchu. Hrnec s kávou začal se svým smrtelným chřestěním a já jsem se pohnula, abych ho sundala z plotny. Pořád jsem měla strach, že vybuchne.

Z okna kuchyně jsem uviděla, jak se na druhé straně údolí zalesklo čelní sklo auta. Don ve svém Land Roveru. Vyplivla

jsem cigaretu do dřezu, pustila na ni vodu a vyběhla na dvůr pro kolečko; Pes mě ze zadu lehce kousnul do kolena za to, že utíkám. Se supěním jsem dorazila na horní konec příjezdové cesty, zatímco kolečko příšerně vrzalo, a tam jsem stála a blokovala cestu. Don ke mně zajel a vypnul motor. Midge trpělivě zůstala na sedadle spolujezdce, prohlížela si Psa a z tlamy jí visel její růžový jazyk.

„Kristepane. Úplně se mi z tebe scvrkávají koule,“ řekl Don, když se vyhoupl z nákladáku. Padal déšť se sněhem a já jsem na sobě měla jenom nátělník. Vrhł na mě pohled, který jsem vzápětí shodila z ramen. „Vypadáš příšerně. Ty jsi nespala?“

„Jsem v pohodě.“ Kývla jsem směrem ke kolečku. Don se na něj podíval.

„Co to tam máš?“

„Další mrtvou ovci. Myslím, že to dělaj ty děcka.“

Podíval se na mě. Náš dech mezi námi dělal bílé obláčky. Zavrtěl hlavou.

„Proč by nějaký děcko chtělo udělat tohle?“

„Proč vůbec někdo něco dělá? Protože se nuděj a jsou to sráči.“

Pes vyskočil, aby se dostal k Midge, která seděla v nákladáku a zaštěkal na ni, zatímco ona jeho pohled chladně opětovala.

„Ne,“ řekl Don, „nemůžeš všechno svádět na děcka. I když některý z nich jsou pěkně zákeřný hajzlíci.“

„Tak co se to tady teda děje?“ zeptal se mrtvé ovce, když se naklonil a pořádně se na ni podíval; ruce měl založené v bok. Byla hrozná zima. Složila jsem si ruce na hrudi a pokoušela jsem se vypadat, že jsem v pohodě.

„Našla jsem ji dneska ráno venku u lesa.“

„U lesa?“

Přikývla jsem.

Potrásł hlavou a obešel kolečko. „Jo, rozhodně je mrtvá.“

„Jo, vážně? Ty jseš veterinář?“

Don přivřel oči a podíval se na mě.

Odkáslala jsem si. „Ty děcka...“

Don si posunul čepici z očí a znovu se na mě podíval. „Včera byla dobrá noc – měla jsi přijít do hospody, jak jsem říkal.“

A je to tady, pomyslela jsem si. „To není místo pro mě, Done.“ Představila jsem si ty chlapy, co tam jsou, opírají se o bar a tiše mluví, na okamžik zvednou oči, když kolem projde žena. Stejná sorta jako ti tři, co se tu objevili během toho prvního týdne, hvízdající typy „farmář hledá ženu“. Don byl jiný. Zavolala jsem ho ke svému prvnímu porodu zadkem napřed a on za mnou přišel, klidně zašil vyhřeznutou dělohu zpátky do ovce a zachránil její trojčata, nalil mi drink a lehce řekl: *Všichni se to musíme naučit, tak nebo onak.*

I tak, on dokázal pokračovat celou věčnost.

„Tři roky. A ani jednou jsi nebyla v hospodě.“

To byla lež. Jednou jsem tam byla, ale Don to říkal tak rád, že mě nikdy neposlouchal, když jsem mu to připomínala.

„Objevíš se, ruku v sádře, vypadáš jako lesbička nebo hipísačka nebo tak něco, a nastěhuješ se sem, a ani jedněch, ani druhéjch tu moc nemáme. Když si nedáš pozor, začnou historkama o tobě strašit malý špunty.“

Přešlápla jsem, cítila jsem, jak mi do čelisti proniká chlad.

„Mít ovčí farmu je samo o sobě dost osamělá práce, nemusíš se kvůli tomu ještě izolovat.“

Zamrkala jsem na Dona a zavládla dlouhá pauza. Pes zakňučel. Taky už to všechno slyšel.

Nedokázala jsem říct nic víc než „Tak co teda zabilo moji ovci?“

Don si povzdechl a zamžoural na ovci. V tom ranním světle vypadal tak na sto let; skvrny od stáří na jeho tvářích měly popelavou barvu. „Norek může ovci roztrhat, když už je jednou mrtvá. Nebo liška.“ Zvedl ovčí hlavu, aby se jí podíval na oči. „Oči jsou pryč,“ řekl; „možná, že ji něco zabilo a všichni ostatní si z ní pak vzali svůj díl.“ Zvedl hlavu ještě výš a po-

díval se pod ni, tam, kde byla jeskyně z jejích žeber. Zamračil se. „Ale nikdy jsem tady neviděl nic, co by ze zvířete takhle strhávalo tuk.“

Poplácala jsem se po kapse kalhot, kde jsem měla cigarety, a potom jsem se dotkla Psovy umaštěné hlavy. Zakrákala vrána, *Ka-kří*; a *ka-kří*. Midge se zvedla na sedadle a všichni jsme se podívali přes plot na ty temné stromy.

„Prostě řekni těm děckám, a každému, kdo si to bude chtít poslechnout, že jestli někoho nachytám u svejch ovcí, tak ho zastřelím.“

Otočila jsem kolečko a vydala se zpátky dolů z kopce směrem k domovu.

„Jo,“ řekl Don, „tobě taky šťastnej novej rok.“

2

Do konce práce v Boodarie chybí ještě týden. Jsem ve sprše vedle přístěnku pro traktory a koukám na snovačku o velikosti palce, která vždycky sedí nahoře na sprchové hlavici. Vůbec se nehýbe kromě toho, že zvedne nohu, když otevřu kohoutek, jako by na ni ta voda byla moc studená.

Byl to dlouhý a horký den – je konec března a vzduch v boudě na stříhání je pod krustou pozinkované střechy hustý jako polévka a poletují v něm nafouklé mouchy. Mám málo šamponu, ale i tak ho použiju slušný kus a cítím, jak mi mýdlové bubliny stékají po dolících a štěrbinách, jak mi voda ochlazuje dolní část zad, kde jsou jizvy rozpálené a tepají potem. Nade mnou, za snovačkou, je nebe, které rychle černá – tady přichází noc rychle, ne jako ve městě, kde byste ji mohli celou strávit v práci a vůbec byste si nevšimli nějakého rozdílu kromě toho, že by chodilo méně zákazníků. První hvězdy jsou jasné jehly a ve staré moretonské smokvoni, která se sklání nad přístěnkem pro traktory a ze které padají na střechu ořechy, když spím, se pere strepera a bílý kakadu; slyším jejich bečení, husté jako krev. Nad hlavou mi přeletí kaloň a v tu chvíli se celý pach tohotohle místa změní a ve vzduchu se usadí noc. Za sprchovou zástěnou postavenou z palet se někdo pohne a moje ruce ve vlasech se zastaví, abych mohla poslouchat.

„Gregu?“ volám, ale neslyším žádnou odpověď. Zavřu kohoutek, abych poslouchala. Snovačka spustí nohu. „Gregu?“ Mám pořád plné vlasy mýdlových bublin, které mi praskají v uších. Přemyslím o tom, že by mě tu někdo našel samotnou

a odvezl mě pryč, zpátky tam, svázanou, abych shnila v té dlouhé suché trávě. Cítím tuk a smažená vejce. Někdo tiše chodí kolem sprchy. Mohl by to být kdokoli z týmu, mohl by to být Alan, který v poslední době začíná hluchnout, mohl by hledat elektrikářskou pásku nebo petrolej nebo baterie nebo hadry. Ale ten to není, to je z té změny ve vzduchu jasně patrné. „Gregu?“ Od Otta jsem méně než sto padesát kilometrů, nejbliž, jak jsem byla, co jsem odešla, ale i tak jsem během sedmi měsíců procestovala křížem krážem celou zem a i kdyby měl nos jako ohař, svoje stopy jsem zakryla. *Svoje stopy jsem zakryla*, řeknu neslyšně.

Paleta napravo ode mě potemní, v díře po vyraženém suku se objeví oko a já se od něj odtáhnu a náhle ztratím hlas.

„Já o tobě vím,“ říká to oko. „Mě neoblafneš; vím, kdo jsi a co jsi udělala,“ říká a ten hlas je hustý a lepkavý a jsou z něj cítit zkažená vejce a lanolín, a taky whisky a nemytá místa.

Zakryla jsem svoje stopy, je to už sedm měsíců a já jsem svoje stopy zakryla, ale moje srdce rychle tluče a já musím dát ruku na zeď, abych neztratila rovnováhu. Pavouk zareaguje, otočí se v malém kolečku a zase se usadí. Oko sebou škusne a já mám chuť vrazit do něj nehet, ale nemůžu se přimět k tomu, abych se ho dotkla a žádná další ostrá věc, kterou bych do něj šťouchla, tu není. Oko se posune nahoru a dolů; jeho duhovka má mléčně modrou barvu.

„Já vím, co jsi zač,“ říká oko. Zmizí a stín se posune pryč. Srdce mi buší. Podívám se dírou po suku a vidím, jak se Clare potácí směrem k boudě na stříhání. Byl celý týden pryč a na něco přišel.

Vyrazím ze sprchy a ani si nesmyju ty bubliny; oběhnu bok boudy a vrazím na svoji ubikaci. Natáhnu si kalhotky, šortky a nátělník a začnu cpát všechno ostatní do svého batohu. *Jestli sis byla tak jistá, že tě nikdy nenajde*, říká moje hlava, *proč jsi tak připravená odejít, proč se všechno, co máš, vejde do batohu?* Je tam všechno kromě mých nůžek, které jsem ne-

chala na lavici vedle stolu na vlnu, aby se ráno nabrousily. A kromě svlečky cikády, kterou mi dal minulý měsíc Greg, když se zeptal, jestli bych s ním nešla na Zlaté pobřeží, až tahle práce skončí. Držím tu svlečku v dlani a ona vibruje mým pulzem.

„Prostě budem měsíc u vody. Rybařit, koupat se, pít pivo,“ řekl. „Spláchnem ze sebe prach před další fuškou.“

Vrátila jsem svlečku zpátky na římsu a vydala jsem se do jídelny najít Grega.

Skoro všichni se tu sešli na čaj a já jsem na lavici hledala Clarea, ale nebyl tam. Sedla jsem si vedle Grega, který se bavil s Connorem o motorech člunů, a pokusila jsem se dát jasně najevo, že s ním chci mluvit tím, že jsem mu položila ruku na rameno. Stíkl mi pod stolem stehno, ale neotočil se – příliš zažraný do svého rozhovoru.

„...tak zkorodovaný, že se to propadlo dolů do podlodí,“ řekne a Connor pije ze své placatky a pronese:

„Jo. Přesně takhle odejde – lidi zapomínaj,“ jeho hlas je teď vysoký a nevěřící, „že co se týče motoru – voda je nepřítel.“

„Jo,“ řekne Greg a já si přisednu těsně vedle něj. Nechci, aby někdo jiný věděl, že je tu problém.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Greg, vyvedený z míry mým ošíváním.

„Musím s tebou mluvit,“ řeknu tiše.

Greg se na mě chvílku dívá, napije se a ovine kolem mě ruku.

„Nemůžeme někam jít?“

„Za chvílku bude čaj.“

„Ano, ale...“

„Pošpetej mi to.“

Nakloním se k němu blíž. Lidé asi předpokládají, že tu máme nějakou chvílku a nikoho to ani trochu nezajímá. Do-razí přede mě šedivý steak a kousek dál se předávají podnosy s vařenými bramborami.

Vyschne mi v puse. „Už jsi viděl Clarea?“

„Jeho nákladník je zpátky, takže tu někde bude. Proč – co ti dluží?“

„Nic. Já jen – Podívej, nemohli bysme jet na to Zlaté pobřeží?“

Vrhne na mě beznadějný pohled, jako by nechápal, co se to s tou ženskou sakra děje. „Jo. To jsem navrhoval. Co, to tě ranila mrtvice nebo jak?“ Položí si na talíř šest velkých brambor, podá mi podnos a já ho podám Stuartovi, kterého mám na druhé straně.

„Já myslím teď. Nemohli bysme prostě naskočit do nákladníku a jet teď?“

„Proč? Co se stalo?“

„Nic se nestalo. Prostě chci jet teď.“

Greg vypadá zmateně. „No, to já taky, ale musíme dokončit tu fušku.“

„Proč?“

Greg žvýká kus steaku. „Proč? Protože tohle jsou moji kámoši, nenechám je přece ve štychu. Navíc, když odejdeme dřív, nedostaneme prémie – už nám zbývá jenom týden. To není dlouho.“

„Nemůžeš mi prostě věřit, když říkám, že musíme odejít hned?“ řeknu.

Položí chleba. „Proč bysme *museli* odejít hned? V čem je rozdíl? To jsi vyloupila banku?“

Otevřu pusu, abych něco řekla, ale není nic, co bych mu říct mohla.

„Vidíš?“ řekne a znovu zvedne vidličku, „není tu žádnéj problém. Všechno je jednoduchý. Prostě je horko, to je všechno; už brzo tam na Pobřeží budem.“

Blíží se další podnos, tentokrát s párky. Když ho podám Stuartovi, vrhne na mě podivný pohled.

„Ty si nedáš párek?“ řekne.

„Cože?“

„Držíš dietu Jenny Craigový nebo tak něco?“

Ignoruju ho, ale Greg si toho taky všimne a zamává, aby párky podali zpátky k němu. „Moment moment moment, jestli nechce jíst, tak si vezmu její porci,“ a napíchne si ještě dva navíc.

„Proč si ty extra párky bereš zrovna ty?“ zeptá se Stuart.

„Protože je to moje ženská.“

„Co? To není správný.“

„Má recht,“ řekne Denis z konce stolu. „Je to jeho ženská, takže párky jdou k němu.“

Přeju si, abych si ty párky vzala.

Mám čas, dokud se nepřestane podávat čaj, abych ho přesvědčila.

Gerg snědl můj steak a kolem stolu se začínají podávat dvě velké mísy s ovocným koktejlem z konzervy s lesklými červenými třešněmi a bledými kostkami cukrového melounu.

Někdo vyštěkne, „Co, žádná zmrzlina?“ a Sid rozhodí pár zmrzlinových cihliček, ten druh, co se krájí nožem na palety a co je jasně žlutý jako sýr, a Connor si uřízne dvoupalcový kus a dá si na něj naběračku ovocného salátu.

„Miluju, když se zmrzlina mísí se sirupem,“ řekne nahlas každému, kdo to chce vědět, a potom rukama, s malíčkem vysoko zvednutým, vyndá třešně, jednu po druhé, a seřadí je vedle talíře, „ale tyhle malý sráči se můžou jít zahrabat.“

Ve dveřích se objeví Clare a za sebou má noc. Díky zářivkám v boudě vypadá, jako by svítil. Drží se rámu dveří a prohlíží si ten dlouhý stůl. Čekám, až jeho oči ulpí na mě, a když se tak stane, vidím v jeho tváři výraz rozkoše, který poznávám. Jsem v pasti. Gregovo stehno pumpuje krev vedle mého. Connor vyškrábne lžící dno misky a Steve, který sedí vedle něj, cvrnkne jednu třešničku tak, že dopadne Stuartovi do klína. Stuart ani nezvedne oči od misky a ukáže mu prostředníček. Alan v čele stolu čte noviny a o nic se nezajímá. Pije pivo. A Clare se na mě celou tu dobu dívá a já vím, že jsem

skončila, vím, že nadešel konec. Vstoupí do místnosti a pomalu projde kolem mě. Snažím se nenatahovat krk a nesledovat ho, snažím se nepředvídat jeho příští tah. Položí ruku na Gregovo rameno a skloní se k němu a já ztuhnu a očekávám konec. Greg zvedne oči a Clare mu podá Violet Crumble a na Gregově tváři se objeví úsměv.

„Dobřej chlap,“ řekne Greg. „Teď se nemusím zahazovat s touhle sračkou,“ prohlásí, a ukáže na ovocný salát; přitom otevře fialový obal. Clare se přešourá kolem, nic neříká, jenom na mě úkosem vrhne pohled. Greg ulomí konec své tyčinky a podá mi ho. Když se zrovna dívá jinam, rozdrobím ten kousek pod stolem na prach.

Seberu z boudy svoje nůžky a nemyslím na to, co bude dál. Bouda pěkně voní. Pot a trus, lanolín a terpentýn. Neumím si představit, že bych od toho byla pryč. Na plechové střeše škrábe vačice. Pomalu se vracím na ubikaci, chvíli stojím ve tmě, kde vidím teplý pruh světla v jídelním přístěnku, kde vidím z profilu Grega, který se směje, který si zvedá ke rtům pivo, který pije, který pokládá pivo a utírá si pusou hřbetem ruky. Kousnu se do jazyka a pokouším se na poslední chvíli vymyslet nějaký plán, který by to zastavil. Nic mě nenapadá, a tak se odvrátím a zaměřím zpátky na ubikaci.

Clare leží v botách na mé posteli a kouří ubalenou cigaretu. Zastavím se ve dveřích, ale on už slyšel, jak přicházím, a je na mě připravený se svým zubatým úsměvem. Zůstanu stát a přemýšlím, jestli bych se nemohla otočit, odejít zpátky do boudy na stříhání, schovat se pod vlnou.

„Víš, kde jsem celej tejden byl?“ zeptá se, spustí nohy z mé postele a postaví se. „Nestůj v těch dveřích, milánku,“ řekne, „vypadáš jak prostitutka.“ Jeho úsměv se ještě víc roztáhne, pokud je to vůbec možné. Vyfoukne kouř, a ten zamlží vzduch mezi námi. „Plánuješ vejlet?“ řekne hlasem televizní postavy. Mírně nakopne můj batoh. V jeho hlase je tolik vzrušení.

„Ben mi dal tip o těch plakátech – tvoje fotky, co jsou tam dole všude vylepený. Věděla jsi to? Musel jsem jít a podívat se sám – ale fakt to jseš ty.“ Vytáhne ze zadní kapsy poškrábaný a poskládaný kousek papíru. Pomalu ho rozloží, zatímco se sám pro sebe chechtá, a zvedne ho, aby mi ho ukázal. Tady jsem, černobílá, sedím na své pokrývce s růžovým poníkem a usmívám se do kamery. Na klíně mám medvídko Štěstíka a zarývám do něj ruce, ne že by na té fotce byly vidět moje ruce, ne že by tam byl vidět ten medvídek nebo ta pokrývka nebo ten starý chlap, co ji fotil, nebo ten pes, co mě hlídal venku. Je na ní vidět jenom můj obličej, jak se usmívám do foťáku. Nahoře je velkými písmeny napsáno POHŘEŠUJE SE a dole zachytím slova „vnučka... nebezpečná sobě“, ale nedokážu to všechno přečíst, protože se mi zatmívá před očima.

„Volal jsem tam, Jake, a víš, co jsem zjistil?“

„Nevím, o čem to mluvíš. On není můj dědeček.“

„Jo, tohle všechno vím. Ten starej chudák, ‚Otto‘. Pořádně jsme si pokecali. Šel jsem za ním na jeho farmu, jen taková ohrada s mrtvejma ovce, a jediná věc, o který dokáže mluvit, je, jak jsi zabila jeho psa a jak jsi mu sebrala peníze a jak se jenom snažil, abys nebyla na ulici. Říkal, že jsi ho připravila o všechno, na čem mu záleželo, že sis vzala i jeho nákladňák, takže se chudák stará ani nemoh dostat do města, musel spoléhat na Salvos, co jednou za tejdenn přijížděj s jídlem, dokud nerozchodil tu svoji starou kraksnu. Viděl jsem taky, co jsi provedla s ní, pěkně jsi ji rozmlátila.“

„Nerozmlátila, jen jsem –“

„Já to viděl. Ten starej blbeček brečel, když mluvil o svém psovi.“

„Já jsem jen –“

„Pššš,“ řekne Clare, ale nahlas. Jediným hladkým pohybem vstane z postele a pomalu ke mně přistoupí, vezme mě za předloktí, která mi zplihle visí u těla. Posune si mě před pracovní stůl a nakloní se nade mnou se ztěžklým rozkrokem.

„Ostatní jsi možná oblafla, ale mě neoblafneš.“

V puse se mi objevují sliny. Podívám se ke dveřím. Co by se stalo, kdyby se v nich teď objevil Greg?

„To, co máš, jsou dvě možnosti. Možná bych se dal přesvědčit, abych držel hubu.“ Clareův dech je jako horký karamel na mé tváři. Šeptá tak, že to zní, jako že za chvílku začne řvát. „Můžeš mi ukázat něco z toho, co jsi ukázala všem ostatním v Hedlandu...“ Srdce mi padá do kalhot. Jedna moje hloupá část si myslí: *Třeba nic neřekne*, ale brzy ji umlčí ta moje část, která ví, že to neskončí, že tu nemůžu zůstat. „Troška lásky – nežádám moc – nešukal bych kámošovu holku – možná jen orálek.“ A já přesně vidím, jak to bude vypadat, vzadu v krku, vlasy sevřené v ohonu a slova, která bude říkat, když to bude dělat, a že potom to bude jenom horší, že se mě zbaví tak jako tak, a s fanfárou. „Nebo,“ řekne a přejede prstem po vnější křivce mého ňadra, „nebo můžu dát starýmu Ottovi vědět, kde tě najde, a taky policajtům.“ Začne mi rozepínat šortky, hrabat prsty, aby se dostal pod kalhotky. „Ani to nebudu muset říkat Gregovi, oni to udělaj za mě.“ Přejede prstem přes můj rozkrok, a ve mně se něco spustí jako v mechanické hře na pouti a já ho praštím pravačkou do čelisti a on se složí na podlahu, krvácející a v bezvědomí.

Nemůžu si natáhnout šortky, protože jsem si ošklivě otloukla ruku o Clareův obličej, a teď je z ní hrouda masa, tepající a oteklá.

Odejdu z místnosti a ani se za ním neohlédnu; slyším ale, jak se mele v prachu a jeho vlhké zasténání. Jsem si docela jistá, že jsem mu přerazila čelist.

3

V posledních zbytcích světla jsem se dívala, jak Don odjíždí dolů do údolí; já jsem tam zůstala v té plískanici s kolečkem, zatímco Pes se mi krčil za nohama, dokud Don nezmizel za hřebenem kopce na druhé straně, kde bydlel. Moje boty křupaly, když jsem se vydala zpátky dolů po cestě k boudě na stříhání. Byly chvíle, kdy jsem měla pocit, že tu působím hrozně nepřírozně, to, jak mě pořád na kůži bolel chlad, to, jak mě šimralo uvnitř v nose a vzadu v krku. Pach mokré vlny a deštěm navlhlého ovčího trusu byl úplně cizí v porovnání s prachově suchým pachem kobercových ovcí na širých červených lánech doma. Zdálo se, jako by mě ta země sledovala, cítila, jak jsem tu cizí, zadržovala dech, dokud neprojdou kolem. Jednou jsem se zeptala mámy: *Co my jsme za Australany? Připluli jsme na lodích nebo nás sem někdo vzal pozdějc?* Máma zvedla oči od své snahy dostat holé bílé zadky trojčat do spodárů a odfoukla si z obličeje pramen vlasů. „Já tu jsem odjakživa, zlato,“ řekla a plácla jedno z dětí po nohách, aby sebou nemlely. Dál jsem po tom nikdy nepátrala.

Snažila jsem se moc upřeně nekoukat do stromů, které byly černé i ráno, ale koutkem oka jsem zahlédla, jak se něco zamihotalo, a nadskočila jsem, protože jsem si myslela, že ty stromy hoří, ale nebylo to nic, jen takový mírný pohyb ve větru. Ovce kašlaly a bečely. Zaparkovala jsem kolečko v boudě na stříhání a zavřela jsem dveře. Drkotaly mi zuby, a když jsem se vrátila do domu, natáhla jsem na sebe kabát a sedla si na pohovku. Pes se vlhce vyškrábal vedle mě.

Už víc než měsíc jsem nevolala. Minule tam nikdo nebyl a já to nechala zvonit a přemýšlela jsem o telefonu v předním pokoji, jak se straky na verandě zvednou, když začne zvonit, a pak se zase usadí. Jak se při tom zvonění hýbe vzduch, vzduch, který je cítit po prádle, které zůstalo moc dlouho v pračce, po třech malých klucích a jejich ponožkách a spodárech, po fritáku, který už je dávno pryč, ale jehož pachem, jak si vzpomínám, byly stále nasáklé stěny. Po máminých cigaretách v zadních dveřích, o kterých jsme nesměli vědět, a odněkud z otevřeného okna se ještě linula vůně cukru a eukalyptu, horký dech stromů.

Vytočila jsem kód pro utajení mého čísla a vyřukala dlouhou sekvenci, kterou už jsem znala z paměti. Ta mě provedla skrz tóny a ticha spojení k domovu. Teď tam sotva svítalo, ale máma vstávala časně – vždycky vstávala časně. Telefon dvakrát zazvonil a já jsem pohládila opěradlo pohovky, abych slyšela zvuk mámina hlasu.

„Haló, 635?“ řekla a čekala. „Haló? Haló haló?“

Povzdech, který vychází z její hrudi; zní mělce a hvízdavě. Před týdnem měla narozeniny. Bylo jí dvaasedmdesát.

„Iris!“ zavolá. „Už to dělá zas.“ Její hlas zní těžce, je asi nachlazená nebo má alergii. Slyším tlumený hlas své sestry, možná seshora.

„*Tak to prostě zavěs, mami, prokristapána!*“

„No ale co je to s tím telefonem?“

Iris je teď blíž, sešla po schodech a vstoupila do místnosti. „Jak to mám do prdele vědět?“ Klepnutí, jak Irisiny prsty se spoustou prstenů vezmou sluchátko z matčiných rukou s vystouplými žilami. „Haló?“ Hlas mé sestry, ostrý jako vždycky – s ostřím, jaké pramení z pozice nejstaršího sourozence. Naslouchala mému mlčení. „Já nevím, mami, možná po tobě jde nějaký úchyl.“

Jak sluchátko cestovalo vzduchem do své kolébky, uslyšela jsem začátek písničky t'uhýka, *síkó-sísíkó* – a potom se spojení